

Ben Köy Öğretmeniyim...

Üniversite yıllarında ve ondan çok daha önceki öğrencilik yıllarımda sürekli Bilim ve Teknik dergisi okudum. Halen, her ay derginizi büyük bir heyecanla bekleyip, almaktayım. Sizlere yaşadığım çok hoş bir olayı anlatmak istiyorum.

Fen bilgisi dersimde 6. sınıf öğrencilerime "fotosentez" konusunu anlatmam gerekiyordu. O sıralarda Bilim Çocuk dergisinde bu konuya değinmiş, ve büyük bir poster de yayımlamıştınız. Konuyu dikkat çekici bir hale getirmek için bu posteri sınıfa astım. Dergideki bilgilerle konuya giriş yaptım. Yavrularımın gözlerinde konumu anlatırken farklı bir ışık gözlemlerim. Dersimin sonunda, öğrencilerime Bilim Çocuk dergisi hakkında bilgi verdim. Teneffüs se çıktık. İşte o teneffüs sırasında inanılmaz bir olay oldu. 5 öğrencim koşarak yanıma geldiler. Elleri kağıt arasına konulmuş paralar vardı. Şöyle dediler. "Öğretmenim, biz 5 arkadaş aramızda para topladık. Biz de Bilim Çocuk dergisi almak istiyoruz." dediler. Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Çünkü bu öğrencilerimin ekonomik durumu çok kötü ve hafta sonları tarlalara giderek çalışan, ailelerinin geçimlerini sağlayan yavrularımdı.

İşte başarmıştım. Zafer benim için buydu. Çocuklarımdın dünyasına sizin, bilimin kapısını aralamıştım. "Keşke bu yavrularım gibi, diğerleri de duyarlı olsaydı" diye geçirdim içimden. İlçedeki gazete bayisine gidip hemen Bilim Çocuk dergisini aldım. Ertesi gün, bir heyecanla, Edison'un başarısını, olimpiyat oyunlarını, dil çeşitlerini ve cevizin öyküsünü okudular. Sonra şöyle bir öneri getirdiler: "Büyük bir kutu alalım, içerisine artan harçlıklarımızdan koyalım. Biriken parayla Bilim ve Teknik'in çocuk kitaplarından alalım".

Artık zirveye ulaşmıştım. Çok sevdiğim fen bilgisi öğretmenliği mesleğimi daha da coşkulu yapıyorum. Teşekkürler Bilim ve Teknik, teşekkürler Bilim Çocuk.

Arzu Öktem

Yeşiltepe İlköğretim Okulu, 31960 Erzincan-Hatay

Türkiye'de Üniversiteye Başlamak

Öğrencilerin üniversitedeki ilk yılına baktığımızda genelinde ortak özellikler görüyoruz: Rahavet ve başarısızlık. Ama, üniversite birinci sınıfta öğrenime devam eden biri olarak, bence bu sanıldığı kadar basit bir sorun değil. Yani bizim, "ilk yıldır, alışır" diyebileceğimiz türden değil; çok daha karmaşık ve tehditkâr bir sorun gelecek için.

Bu sorunu ortaya çıkaran birincil faktör eğitim sistemimiz. Zor sayılmayacak bir eğitim sisteminden gelen öğrenciler, lisenin başlamasıyla birlikte genellikle aileleri tarafından zorlanarak hızlı bir tempoyla çalışmaya itiliyorlar. Alışık oldukları bu tempo, lisenin ilk yılında onları çok zorluyor ve unutulması çok zor olan izler bırakıyor. Tek bir sınavla yaşamı belirleyen sistem, bir öğrenciden maddi ve manevi olarak pek çok şeyi alıp götürüyor; ama çoğu öğrenciye de sıkı bir çalışma temposuyla (!) armağanları oluyor. Buna alışmış olan birey bir sene sonra, kazanabiliyorsa üniversiteye başlıyor.

Üniversitedeki akademik eğitim sistemi, öğrencinin alıştığı "ezberle-çöz" mantığını kabul etmiyor. Yani tempo, öğrencinin nezdinde düşüyor. Artık koşuşturma değil, zeka ve çalışmanın daha çok gerektiğini kavrayamayan öğrenci, kendi temposuna göre düşük bulduğu bu sistemi küçümsüyor. "Nasıl olsa yaparım" düşüncesiyle hareket ediyor. Zaten lisede kazanamadığı genel kültür ve yararlı uğraşlar, üniversitede de onu ilgilendirmiyor. Öğrenci, bu olanları anladığıdaysa, ikinci sınıfın başında oluyor. Haliyle arkasında bıraktığı derslerle...

Bir diğer etmen ise, öğrencilerin kendilerini içinde buldukları yeni ortam. Çoğu, ailelerinden ilk kez ayrılan gençlerin bu ortama alışmaları da zor bir süreç. Bu alışma evresinin biraz uzamasının başarıyı etkilemesi kaçınılmaz.

Yeni çevrenin öğrencinin yaşamına soktuğu bir değişim daha var: Aileden uzak olmanın getirdiği serbestlik anlayışı. Bu anlayış, bir süre sonra, çevrenin de etkisiyle, sorumsuzluğa dönüşebilir. Sorumluluklarını unutan bir genç, bırakın eğitimini başarıyla sürdürmeyi, yaşamını altüst edebilir.

Bir diğer önemli unsur, doğamızda var olan cinsler arası ilişkidir. Ancak bu ilişkilerin toplumsal boyutları yeni bir üniversiteli için çok önemli. Eğer geldiği çevrede bu tür ilişkilerin kapsamı dar ise, bireyde buradaki serbestliğini kullanarak, yalnızca bu konuyla ilgilenme dürtüsü baş gösterir. Bir de buna cinsel doyumsuzluk faktörü eklenirse, öğrencinin üniversite yaşamı bu konularla uğraşarak geçer.

Kendisini tanımaya başlamış, geleceği görmesini bilen, bulunduğu konunun gereklerini yerine getirmeye çalışan bir birey zaten eğitim kurumuna ilk geldiği andan itibaren sorumluluklarını bilip, sonuca ulaşacaktır; ulaşıyor da. Ama yine de akademik eğitimin başlangıcındaki başarının, sistemin değil de, yalnızca bireyin özelliklerine dayandığını görmek üzücü. Başarıyı, her ikisinin de ortak çalışmasının, yani "sistemin verdiği eğitimle bireyde kişilik kazandırılması ve kişilik kazandırılan bireyin eğitim sistemini geliştirmesi" döngüsünün gerçekleşmesiyle yakalacak nasıl olur?

Caner Cerci
Ankara

Neden Birbirimize Değer Vermiyoruz?

Bazı insanlara göre bazı insanların yaşamı daha değerli, bazıları değersiz. Ben bu yaklaşımı bir türlü anlayamadım. Bana göre insan yaşamı çok değerli. Çünkü her şeyi yapan insan. Örneğin bilim ve teknolojiye dünyanın geldiği noktaya bakalım. Artık insanın gereksinim duyduğu birçok şey var. Bırakalım dünya içi yaşamı, insanlar dünya dışı ortamları yaşanabilir hale getirmenin peşindedir.

Değişik bir örnek daha vereyim: Elimde tuttuğum Bilim ve Teknik dergisi, bilimi yaygınlaştırma çabasında olan, bu işe kafa yoran insanlar tarafından yayımlanıyor. İnsan, beyniyle bu işleri beceriyor. Örnekleme bu kez bedenle emek verenlere getirelim. Onlar da beden güçlerini kullanıp insanlara daha rahat yaşayabilecekleri ortamlar sunuyorlar. O halde insan yaşamına değer biçmek niye? İnsanların yaşamı, ayırım yapmaksızın değerli.

Emine Akagündüz
Diyarbakır

Bilime Ulaşmanın Biricik Yolu

Bilime ulaşmak, bilginin basamaklarını aşmakla mümkün. Çünkü bilginin son basamağı bilimdir. Peki bilginin basamakları nelerdir?

İlk basamak kulaktan dolma bilgilerdir. Bu tür bilgiler derine inmez ve gerçekleri araştırmaz. Diğer basamağa, eğitimle yani okulla, öğrenimle erişiriz. Sonraki basamak bilim ve kültürün temelidir. Bu basamağa düzenli bir eğitimle erişilir; yani üniversite eğitiminden geçmek gerekiyor. Ama kişinin üniversite okuması demek uzman olması demek değildir. Üniversiteden sonra seçtiği dalla ilgili okuduğu kitaplar bilgilenmeyi sağlar. Son basamaksa, kişinin seçtiği dalda yaptığı üniversite sonrası akademik çalışmalar ve geniş çaplı araştırmaları içerir. Demek istediğim özetle şu: Bilimin başlıca kaynağı üniversitelerdir. Eğer bilime ulaşmak istiyorsak, araştırmalar yapabileceğimiz o hayalimizdeki üniversiteye ulaşmamız gerekiyor.

Ceyda Boysan
Rize

Bilimde Çağrıştırıcılar ve Üretkenlik

Bilimin içinde olan kişiler, bilimde buldukları mutluluğu yaşamın hiçbir kademesinde bulamayacaklarını iyi bilirler. Bu ön bilgileri, belki de birtakım zorluklara göğüs germelerini sağlar. Aynı zamanda motivasyon kaynağıdır da.

Bilim adamının performansı çok önemlidir ve çoğu zaman üst düzeyde olması, üretkenliğini büyük ölçüde etkiler. Peki daha fazla üretebilmek, daha fazla performans göstermek için ne yapılabilir?

Kapasite, zihnin o anki durumuna bağlıdır. Zihnimiz bazı koşullarda maksimum kapasite gösterirken, bazen de ne yapsak birşey-

ler üretemeyiz. Eğer biz üst düzey performans gösterdiğimiz koşulları tekrar sağlarsak, her zaman için yüksek verimde çalışabiliriz. Sizi iyi hissettirecek bir takım görsel ya da dokunsal işaretlerle, yani çağrıştırıcılarla her zaman yüksek verimde çalışmak olası.

Normal düşüncenin yerine, hayalinizde, geçmişte kendinizin son derece yetenekli, coşkulu, hırslı, topluma büyük bir katkınızın olduğunu düşündüğünüz, önemli bir sonuç ortaya koyduğunuz duruma gelin ve o anı tekrar yaşayın. Eğer böyle bir durum yoksa, kendinizi olmak istediğiniz bir bilim adamının yerine koyarak, aynı duyguları yaşamaya çalışın. Onun gibi davranın. O üst düzey performansı yakalamaya çalışın. Bu olayı salt verimliliği artırmak için değil, engellemeler ve zorluklarla karşılaştığımız da da uygulayabilirsiniz.

Yoldaş Seki
Buca-İzmir

Bilim Eğitim ve Ar-Ge

Türkiye, eğitime, bilime ve araştırma geliştirme çalışmalarına gereken önemi artık vermeli. Bu bir gereklilik; ama Türkiye önceliği her zaman silahlanmaya veriyor. Oysa muassır medeniyetler seviyesini silahla değil, eğitimle ve bilimle yakalayabiliriz. Bunu artık anlamak zorundayız.

Yapmamız gerekenlere gelince. Bence eğitime kesinlikle çekidüzen verilmeli. Beyin göçü durdurulmalı. Bilimsel etkinliklere ve araştırma geliştirme çalışmalarına maddi anlamda da destek olunmalı. Atatürk'ün belirlediği laik, demokratik bir hukuk devleti olmak için büyük adımlar atmamız gerek; bu bir zorunluluk ve artık bunun farkına varmalıyız.

Gürkan Özcan
Bolu Fen Lisesi

Serbest Kürsü

3 Aralık

"3 Aralık" tarihi sizin için neyi ifade ediyor? Birçok insan için hiçbir şeyi olabilir. Ama, ülkemizdeki on milyonu aşkın engelliler için 3 Aralık büyük anlam taşıyor. O gün, Dünya Engelliler Günü.

Bu günü, geçtiğimiz yıl da birtakım etkinliklerle geçirdik. Geçştirdik diyorum; çünkü basının her türlüşünde, varlığımızı ve isteklerimizi hatırlatmak adına yapılmış bir şey göremedim.

Ben 3 Aralık'ta her şeye rağmen, üyesi olduğum Ortopedik Engelliler Derneği'yle birlikte, İzmir-İzmir Kapalı Spor Salonu'nda düzenlenmiş olan etkinliğe katıldım. O gün, bizi eğlendirmek için çeşitli programlar hazırlanmıştı. İlk önce, duyma engellilerin hazırlamış olduğu halk oyunları grubu oyunlarını oynadılar. Ardından bir bey şarkılar, türküler söyledi. Ama en güzeli, tekerlekli sandalyelilerin basketbol maçı ve Belediye Başkanlığı'nca tekerlekli sandalye hediye edilmesiydi. Her şey olabildiğince

güzel; fakat benim o zaman içerisinde anlamadığım ve çok anlamsız bulduğum bir sözü, konuşmak için mikrofona çıkan herkes tekrarladı: "3 Aralık Dünya Engelliler Günü'nü kutlu olsun!". Hâlâ neyi kutladıklarını anlamış değilim. Bana göre bu bir kutlama günü değil de, daha çok, varlığımızı, isteklerimizi ve ne kadar zor koşullarda yaşadığımızı hatırlatma günü olmalı. Umarım bundan sonraki 3 Aralık'larda, yalnızca eğlendirmek ve hediyeler vermek yerine, çalışabilecek durumda olan engellilere iş olanakları sağlanıp, durumu daha kötü olan engellilere de, günlük yaşamını kolaylaştıracak birtakım yardımlar yapılır. Bence bir engelli insana verilebilecek en güzel hediye budur. Ya sizce?

Ayşe Aktaş
Gazimeir-İzmir

Düzeltilme

411 sayılı Bilim ve Teknik dergisinin, Forum-Serbest Kürsü bölümünde yayımlanan "Tütünün Tarımsal İlaç Olarak Kullanılması" başlıklı yazımda iki yerde dizgi hatası yaptığımı fark ettim. Bu hataların doğruları şöyle: 1. sütun, 4. paragrafında Anayasa maddesi 56 ve 2. sütun 4. paragraf, 4. satır 110 trilyon olacak. Aynı bölümde yayımlamanızı rica ederim.

Faruk Yılmaz
Ankara

Değerli Okurlar, görüşlerinizi

400 kelimeyi geçmeyecek biçimde ve fotoğrafınızla birlikte "TÜBİTAK Bilim ve Teknik Dergisi, Forum Köşesi, Atatürk Bul. No:221 Kavaklıdere- Ankara" ya da "Forum Köşesi PK 52 Kavaklıdere 06100 Ankara" adresine gönderebilirsiniz. Görüşler aktarılırken 3. şahısları suçlayıcı ifadelerden kaçınmasını rica ederiz. Forum'da ve Serbest Kürsü'de yayımlanan okuyucu görüşleri Bilim ve Teknik dergisini bağlamaz. Forum köşesine aşağıdaki telefon ve faks numaralarıyla da erişebilirsiniz:

Tel: (312) 468 53 00 / 1067 (Gülşün Akbaba) Faks: (312) 427 66 77